

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

(Στη στήλη αυτή θα κρεμάμε κάθε βδομάδα, εάν κερφάλια ληστών, όλες τις άσυνταξίες κι ανόρθογραφίες που βρίσκονται σε καθαρευουσιάνικα βιβλία. Συνεργάτες της στήλης αυτής θά'ναι 5λ' οι αναγνώστες μας, άρκει μοναχά κλάει στο βαρβαρισμό που θα μας στέλνουνε να σημειώνουν τ'όνομα του βιβλίου και τον αριθμό της σελίδας που βρίσκεται).

«Οί τύποι, δι' όν ήδύνατο να πραγματοποιηθή ή τοιαύτη άπαλλαγή ή το άφ' ενός μόν οι γενικοί τύποι της άφέσεως χρέους...»
(Πραγματεία περί προικός. Κ. Πολυγένους, καθηγητού του Πανεπιστημίου, Α', σελ. 352).

«ή με τ'α της γνώμης του κ. Κρασσά διαφωνία ήμων δέν θά είχε...»
(αυτόθι, Α', σ. 369).

καίτοι άπολήγουσα... ούχ ήττον δέν ελπεί...
(αυτόθι, Β', σελ. 11).

«αί νεώτεραι νομοθεσίαι μή δεσμευόμεναι ποσώς εκ των ρωμαϊκών παραδόσεων δέν εδίστασαν ποσώς να καθιερώσωσιν ως άρχήν τό ότι ή γυνή είναι κυρία της προικός, περιόρισαντες...»
(αυτόθι, Β', σελ. 16—17).

«πρός τούτοις λαμβάνοντες υπ' όψει την άποπεμφθείσαν σύζυγον θά ήτο λίαν άδίκον να ή έμπεπιστευμένον...»
(αυτόθι, Β', σ. 65).

«καθότι άφοϋ εις τον άνδρα επιβάλλεται ή ύποχρέωσις όπως επιχειρήσῃ τās δαπάνας ταύτας, ενεχομένου τούτου εν περιπτώσει παραλείψεως κλ...»
(αυτόθι, Β', σ. 73).

«καίτοι τούτον οϋτως έχοντες...»
(αυτόθι, Β', σ. 73).

«δεχόμενοι την γνώμην του Ούλπιανού ως όρθήν, τότε ή...πληρωμή...αίρει...»
(αυτόθι, Β', σ. 82).

«άπεκατέστησε...»
(αυτόθι, Β', σ. 84).

κῦμα, την σήκωνε τ' άψήλου, πάλε την κατέβαζε και κατόπι την έρριχνε στο βράχο με δύναμη κι όρμη. Κι' αυτή σαπισμένη και χορταριασμένη έστριζε και στίναζε κούφια, κούφια. Χωρίς κουπιά, με τό τιμόνι άφημένο στέν πάνω της και μισοσπασμένο, χόρευε τον άγριο χορό του θανάτου, που της έπαιζε τό κῦμα γελώντας άγρια και φοβερά. Ο Γιάννης κοίταξε τριγύρω κ' ένας φόβος τον πήρε άόριστος και στάθηκε με τόν πλάτη στη θάλασσα κοιτάζοντας τό νερό των βούρλων που ανατρίχιαζε, ενώ ή θάλασσα έδειχνε τον πάτο της. Τό κῦμα βόγγαε άγρια σκάζοντας στα βράχια κ' ή βάρκα έστριξε λυπετερά. Του φάνηκε πως κάποιος έρχεται από πίσω να τον πλακώσει και να τον δέσει και γύρισε γλήγορα προς τη θάλασσα και βλέποντας τον όχτρο κατάματα σόχασε μιά στιγμή και ζύγωσε την παραδαρμένη βάρκα. Δάκρια πλημμύρισαν τά μάτια του. Είχε κι' αυτός σαν κείνη καταντήσει, παραδαρμένη, σάπια βάρκα, στην άκμή της ζωής, άνώφελη. Μονάχη, χωρία από τη ζωή, μακριά από τόν κόσμο, άπόσωνε τά σκηπημένα ζῦλα της. Και μόνο ένα σκονινι την κράταγε, που τεντώνονταν και σιγά σιγά κάθε νῆμα του κόφτονταν και ξεκλώθονταν κάθε κλωστή του και μαύριζε από την άρμη και τό κῦμα. Μονάχα αυτό την έδενε ακόμα με τη ζωή. Μά ποιός θα βρίσκονταν να τό κόψῃ;...

Ο Γιάννης έλυσε τό σκονινι κ' έτοιμάστηκε να

«ζώντος έτι κατά την εποχήν του θανάτου της γυναίκος του συστήσαντος την προδικα άνόnton, τότε οϋτος αποκτά μόν δικαίωμα...»
(αυτόθι, Β', σ. 34).

«...Ο λοχίας Βόλχαρι εις την τελευταίαν πράξιν πυροβολεί και φονεύει την κόρην του—Κυρέλην—όλιγον δέν έπροξέει τραῦμα αληθινόν εις αυτήν με την τάπαν του πιστολίου.

(Εφ. «Καιροί» 18 Ιουνίου, σελ. 1, στηλ. 5, άράδα 16—20).

«...θεωρούντες επάναγκες την διατήρησιν των καθ' άπασαν την δικαιοδοσίαν μας πωλουμένων κρεάτων συμφώνως τη εποχή και τās άνάγκας του τόπου και έχοντες κτλ...»

(Ο 'Αστυνόμος Θήρας, 'Ι. Κάντζος, άνθ. Πεζικού, στην έφ. «Σαντορίνη» 7 Ιουνίου, σελίδα 3, στηλ. 1).

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

(Φίλος από την Πόλη είχε την καλωσύνη να μας στείλει τά δυό αυτά κατασκευάσματα και σάς τά συσταίνουμε ως δροσιδικώτατα σερμπέτια τώρα με τη ζέση).

Την 'Υμετέραν 'Εκλαμπρότητα 'Εδαφιαίως κατασπαζόμενος προσαγορεύων ήδιστα!

'Εκλαμπρότατε Κύριε Θ. 'Αγλαϊάδη Χάιρον.

'Ενθαρρυνόμενος προς την 'Υ. Εϋγνωμοσύνην, έτόλμησα να όπως κινήσω κάλαμον περί της εν Νομής* άφίσεως, καταυδού.

Συγχαίρω ύμιν τη Εϋμενῃ υποκλίσει, τη επί Νομαρχιακή προσδιορισθέντι θέσει, επικαλούμαι τῷ 'Υψίστῳ Θεῷ, όπως να Σας διαφυλάττει ως κόρην 'Οφθαλμοῦ προωδύων τās πράξεις Σου.

Μή έχων τό προς την 'Ενδοξον 'Εκλαμπρότητα έκτελέσει καθήκον ή μή εκ της 'Υ. Εϋγνωμοσύνης και εϋμενούς διαθέσεως αίτούμαι συγγνώμην, επί της παρούσης ταπεινῆς έπιστολής, έχων την έλπίδα προς περαιτέρω μέ-

* Θάλει να πῇ της Νομαρχίας.

τό άπολύσει στο κῦμα, όταν μιά φωνή άκούστηκε από τά βάθη της βάρκας που έλεγε άρχά και κομμένα, τραγουδιστά:

Τόσο γλυκά να παίζεις με τό θάνατο...
Νά δίνεσαι τάχα άδεια στα χέρια του.
Νά τόν θωρείς, που σε κρατεί, να χαίρεται,
Κι' άξαφνα να του φεύγεις...
Μ' εύφραίνει να χτυπάει τ' άστῆθί μου απ' τόν κίντυνο.

'Απάνω στο θάνατο τη ζωή να χορεύεις!

'Ενας άνθρωπος με λογγωμένα τά στήθια σηλώθηκε από τη βάρκα και σαν είδε τόν ξένο να έτοιμάζεται ν' απολύκει τό σκονινι, του λέει:

— Μή τ' άπολνξῃς! Τί σου κάνει; Κ' είδω στην άκρη της ζωής άς είναι. 'Ας μή χαθεί. Είναι καλύτερα κ' έτσι από τό θάνατο...

Μά ο Γιάννης διέ στάθηκε ν' άποσώσει τό λόγο του, πέταξε τό σκονινι κ' ή βάρκα χάθηκε στα κύματα μονάχη της.

Αυτός έτρεξε στη σκάλα, κοίταξε μιά βολά πίσω, έκοψε τό σκονινι που τόν έκανε με τό σπῆτι του και μπῆκε στο καΐκι που έρευε κι' άπόλυκε τη ζωή του στα κύματα της ξενιτιάς, σαν τη σαπισμένη βάρκα στη φουρτούνα.

ΜΗΤΣΗΣ ΚΑΛΑΜΑΣ

ριμαναν θέλει ευχαριστήσει πάλιν, ή υποχρώσα πρόνοια Αυτής ως άποτελεί

'Ο ελάχιστος ταπεινός 'Υμῶν φίλος
ΙΟΡΔΑΝΗΣ Η. Β.

Την 'Ενδοξον 'Υμῖν 'Εκλαμπρότητα
'Ικετικώς ασπάζομαι
'Εκλαμπρότατε Κύριε Θ. 'Αγλαϊάδη
Χάιρον!

Πρό ήμερῶν διά μέσου του Ταχυδρομείου Εϋεπισητώντι εν τη 'Υμετέρα εϋμενῇ εϋγνωμοσύνη, έτόλμησα διά ταπεινῆς έπιστολής μου όπως κινήσω κάλαμον χαρηκήριζων την άφευκτον δι' έμέ καθήκουσαν περί της συγχαρήσεως της εις αυτής Νομαρχιακής θέσεως 'Υμῶν, δυστυχώς δε διαμείνων άνευ άπαντήσεως συμπαιραίνων μέν ότι είναι δυνατόν να ξεχάθῃ, εν τη άτάκτῃ Ταχυδρομικῇ Εϋδύνῃ, άμφιβάλλων δε ότι να μήν έγινε άγνώριστος ή άπογραφική μου όνομασία.

'Οθεν άναγκασθείς και αύθις διά μέσου του ήμῶν 'Αρχιερέως Κυρίου Κυρίου Βενισμίν, έγχειρισθεί ή ποροδσα ταπεινή διατύλλαχος περί της χιτούμαι την συγγνώμην 'Ημῶν, εν ή

Διατελούμαι

'Ο ελάχιστος
ΙΟΡΔΑΝΗΣ Η. Β.

Μεταλλείον 'Αργαρι 1896, 3)15 Ματφ.

ΣΤΟ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ

Μεγάλο θαύμα—ώ Ζωέ!
Κατώρθωσε ή βλακεία Σου
και Σούμπασε πεποισησῃ
στην κλασδική σοφία Σου,
κι' αλαλιασμένα πίσω Σου
σέρνεις δασκάλων πλάτη
μέπια άεροφούσκωτα
κι' εύήθεα εύήθη. Δ.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΑΛΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ!...

Φίλε Νουμά,

Δέν μπορούσε παρά να γράψῃ και ή «'Εστία»—τελευταία πάντα και με όλη τη διπλωματική της επιφύλαξη—δυό λογάκια για την κ. Μελοπομένη Κολλυβά του Βαριετί. Τάκριβοζυγιασμένα σε διαμαντόπετρες λογάκια της «'Εστίας» έχουσε μεγάλη σημασία κι' άς μήν τό πάρει άπάνου της ή καλή μας θεατρίνα και χαλάσει σαν τις άλλες, σαν την κ. Μαρίνα Κοτοπούλη δηλ. που έπειδή την παίνασε καποτε ή «'Εστία» μιλάει τώρα με τέττα περιφροσύνη για όλους τούς άρσενικούς και θηλυκούς συντρόφους της, σάμπως θα μιλούσε ή Ντούζε για τις θεατρίνες του Θεσείου.

'Ας είναι! άλλο ήθελα να σου πῶ. 'Η «'Εστία» στο τέλος ζητάει από τόν κ. Βλάχο ακάπια θεατρική άνατροφή για την κ. Κολλυβά. Χρ! Καλό δάσκαλο της διάλεξε! Μόνον στη διδασκαλία του κ. Βλάχου να πείσει τό κορίτσι και σώνει για να γίνει χειρότερη από ό,τι είναι σήμερα. Ζήτησε κι ο θεατρικογράφος σου κ. Σιγανός τις προάλλες ένα δάσκαλο για την κ. Κολλυβά, μά ζήτησε τόν Οίονόμου ή τό Χρηστομάνο. Δέ ζήτησε τό Βλάχο, γιατί ο Βλάχος διέ διευτύνει θέατρο, διευτύνει Γηροκομείο, όπως θάν τό καταντήσει τό Βασίλ. Θέατρο που του μπιστευτήκανε.

Κρίμα νάχει τόση άδυναμία στα σαράβαλα ή